

Fire Sømands-Piger.

1. Syv Aar er det siden jeg snede mit Land, Og tre deilige Piger, som jeg opnævne kan; Den ene hed Marie, o det var et deiligt Navn, O den Deiligste, som jeg opnævne kan.

2. Saa blæste der op en sydvestlig Vind, Og saa kom der et Skib for en atterlig Vind, Men forud i Galjonen sad en Jomfru saa fin, Og hun lignede Allertjæresten min.

3. Jeg saa da paa hende med fortjusande Behag, Mine Dine forandret sig hver eneste Dag, Men vil ikke tøve om det skal koste mit Liv, Jeg vil se, jeg vil se, hvem det er.

V box 23:688

4. Saa kasted' jeg mig udi Volgerne blaa, At jeg aldrig ombord i dette Skib monne staa, Men saa lykkedes mig jeg i Faldrestrappen laa, og ombord i dette Skib monne staa.

5. Ombord i dette Skib stod den deilige Mo, Hun var blegnet paa Kinden, alt ligesom hun var død. At hør min Hjertens Gomsfru, Nu har jeg lidet Nød. Jeg har tumlet om paa Volgerne at dø.

6. Gomsfruen hun sagde da til mig disse Ord: Er du falden ned fra Himlen alt ned paa denne Jord; Nei jeg faldt fra Bramraaen, da vi Seilene gjorde fast. Og saa faldt jeg udi Volgerne med Hast.

7. Hun tog mig i sin Favn og hun trykte til sit Bryst, Og hun gav mig en Opfriskning, det var jo en god Trøst, Den Pige hed Marie, o det var et deiligt Navn, O den Deiligste, som jeg opnævne kan.

8. Jeg farte med Skibet en otte Maanedes Tid, Indtil jeg mit Fædreland sit at se. Jeg gik til Pigenes Fader og spurgte hannem om, Om jeg kunde saa hans Datter saa from.

9. Ja Faderen han sagde da til mig disse Ord: Er du overens med Pigen, alt ud paa denne Jord, Er du overens med Pigen, som du har vælget ud, Skal du sikkerlig saa hende til Brud.

10. Den Somand hedte Herman, o, det var et deiligt Navn, O, den deiligste Somand, som jeg opnævne kan. Nu bor han udi Norden iblandt de høie Fjeld, O, der lever han fornøielig og vel.

Norrlänningens hemlängtan.

Hvi längtar du åter till fädernesland,
Mitt hjerta de slår så oroligt,
Då barndomens minnen dig hvistar ibland
Från hembygdens dalar fortroligt,
Förgäfsves du ångrar den brinnande lust,
Som gäckande dref dig till främmande kust
Från hembygdens sfogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den främmande jord,
Hvad hoppas du ännu i söder,
Fanns här icke hjertar finns de ei i Nord,
Hvar finnes väl trognare bröder,
Hvad brände din längtan hvad styrde din häg
Säg du i södar det du icke såg
I hembygdens sfogar och dalar.

Jag minnes min hembygd vid dånande flod,
Der molnen sig hvilar på fjellen,
Der åldriga sfogen mot stormarna stod
En grönskande mur omkring fjellen;
När dagen rann upp, eller nattvaktlen slog,
Då lifvet var ofskuld och friden blott log
I hembygdens sfogar och dalar.

Väl sofver min Fader vid gungande haf,
I grönskande gras honom sofver,
Och granarna gro kring den ålftades gras,
Och flöta ett flugghvalf deröfver.
Men sädernesfillet det blomstrar ju ännu,
Och moder och vänner mig manar igjen,
Till hembygdens sfogar och dalar.

Jag kommer, ja kommer väl fjerran ifrån
Engång till ått samna er åter,
Men kanske försent står de ålftades son
Wid grafvarnas marmor och gråter,
Där står jag forskfutan, der ålftad jag var
Och gråter vid minnen af främsarna där
I hembygdens sfogar och dalar.

Na Niels Johansen den væne Guten,
Han kysste Gomsfrua mit paa Truten;
Han kysst' a ein Gang, og kysst' a to,
∴ Men sel va Gomsfrua like go. ∴

Om alle Fenter sto paa ei Line,
Na kysst di Grove og saa di Fine,
Om alle Fenter sto paa ei Na,
∴ Ja vist vel den, ja ville ha. ∴

Na Kjærligheita ho ka' bedrove;
Gu' høre den, som saar hende prove!
Na Kjærligheita ho æ saa heit,
∴ Ja ho æ værre end Moen det veit. ∴

